

Brussel, 29 juni 2020
REV1 – vervangt de kennisgeving
van 12 maart 2018

KENNISGEVING AAN BELANGHEBBENDEN

TERUGTREKKING VAN HET VERENIGD KONINKRIJK EN EU-REGELS OP HET GEBIED VAN ELEKTRONISCHE COMMUNICATIE, MET INBEGRIIP VAN ROAMING

Het Verenigd Koninkrijk heeft zich op 1 februari 2020 uit de Europese Unie teruggetrokken en is daarmee een “derde land”¹ geworden. Het terugtrekkingsakkoord² voorziet in een overgangperiode die op 31 december 2020 eindigt³. Tot die datum is het EU-recht onverminderd van toepassing op en in het Verenigd Koninkrijk⁴.

Tijdens de overgangperiode zullen de Europese Unie en het Verenigd Koninkrijk onderhandelen over een akkoord over een nieuw partnerschap, dat met name een vrijhandelsgebied omvat. Het is echter niet zeker of dat akkoord aan het einde van de overgangperiode is gesloten en in werking treedt. Hoe dan ook, dat akkoord zou een relatie tot stand brengen die wat betreft de voorwaarden voor toegang tot de markt heel anders zal zijn dan de huidige deelname van het Verenigd Koninkrijk aan de interne markt⁵, de douane-unie van de EU en het btw- en accijnsgebied.

Bovendien zal het Verenigd Koninkrijk na de overgangperiode een derde land zijn wat de uitvoering en toepassing van het EU-recht in de EU-lidstaten betreft.

Alle belanghebbenden, en met name marktdeelnemers, worden daarom gewezen op de juridische situatie die ontstaat na het einde van de overgangperiode.

¹ Een derde land is een land dat geen lid is van de EU.

² Akkoord inzake de terugtrekking van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland uit de Europese Unie en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie (PB L 29 van 31.1.2020, blz. 7) (hierna “het terugtrekkingsakkoord” genoemd).

³ De overgangperiode kan uiterlijk op 1 juli 2020 eenmalig met ten hoogste 1 of 2 jaar worden verlengd (artikel 132, lid 1, van het terugtrekkingsakkoord). De regering van het Verenigd Koninkrijk sluit een dergelijke verlenging vooralsnog uit.

⁴ Behoudens enkele uitzonderingen waarin artikel 127 van het terugtrekkingsakkoord voorziet. Die uitzonderingen zijn echter niet relevant in het kader van deze kennisgeving.

⁵ Een vrijhandelsakkoord kent bijvoorbeeld niet de begrippen die eigen zijn aan de interne markt (op het gebied van goederen en diensten), zoals wederzijdse erkenning, het land-van-oorsprong-beginsel of harmonisatie. Evenmin voorziet een vrijhandelsakkoord in de opheffing van douaneformaliteiten en -controles, waaronder die betreffende de oorsprong van goederen en de grondstoffen ervan, of invoeren uitvoerverboden en -beperkingen.

Advies aan belanghebbenden:

Belanghebbenden, waaronder aanbieders van elektronische-communicatiediensten en/of -diensten, wordt met name aangeraden na te gaan wat de gevolgen van het einde van de overgangperiode in het licht van deze kennisgeving zijn.

Aanbieders en afnemers van elektronische-communicatiediensten wordt aangeraden zich voor te bereiden op het einde van de bepalingen inzake “roamen tegen thuisstarief” tussen de Europese Unie en het Verenigd Koninkrijk en op het einde van het prijsplafond voor gereguleerde communicaties binnen de EU.

Let op:

deze kennisgeving heeft geen betrekking op EU-voorschriften betreffende:

- de beveiliging van netwerk- en informatiesystemen;
- elektronische handel en netneutraliteit;
- geoblocking;
- bescherming van persoonsgegevens; en
- belasting over de toegevoegde waarde (btw) voor het verrichten van diensten.

Met betrekking tot deze aspecten zijn andere kennisgevingen in voorbereiding of gepubliceerd⁶.

Na het einde van de overgangperiode zijn de EU-regels op het gebied van elektronische communicatie niet langer van toepassing op het Verenigd Koninkrijk.

Dit regelgevingskader omvat⁷:

- Richtlijn (EU) 2018/1972 tot vaststelling van het Europees wetboek voor elektronische communicatie;⁸

⁶ https://ec.europa.eu/info/european-union-and-united-kingdom-forging-new-partnership/future-partnership/preparing-end-transition-period_nl

⁷ NB: deze lijst is indicatief voor de bepalingen waarop deze kennisgeving hoofdzakelijk betrekking heeft. De lijst is uitsluitend informatief van aard en is derhalve niet uitputtend noch bindend.

⁸ Richtlijn (EU) 2018/1972 van het Europees Parlement en de Raad van 11 december 2018 tot vaststelling van het Europees wetboek voor elektronische communicatie (PB L 321 van 17.12.2018, blz. 36).

Bij deze richtlijn worden met ingang van 21 december 2020 de volgende vier richtlijnen ingetrokken: Richtlijn 2002/21/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 inzake een gemeenschappelijk regelgevingskader voor elektronische communicatienetwerken en -diensten (kaderrichtlijn) (PB L 108 van 24.4.2002, blz. 33); Richtlijn 2002/20/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 (Machtigingsrichtlijn) (PB L 108 van 24.4.2002, blz. 21); Richtlijn

- de richtlijn betreffende privacy en elektronische communicatie (Richtlijn 2002/58/EG)⁹;
- de radiospectrumbeschikking (Beschikking nr. 676/2002/EG)¹⁰;
- Verordening (EU) 2018/1971, tot instelling van het Orgaan van Europese regulerende instanties voor elektronische communicatie (Berec) en het Bureau voor ondersteuning van Berec (Berec-Bureau);¹¹
- Verordening (EU) nr. 531/2012 betreffende roaming op openbare mobielecommunicatienetwerken binnen de Unie¹²;
- Verordening (EU) 2015/2120 van het Europees Parlement en de Raad van 25 november 2015 tot vaststelling van maatregelen betreffende open-internettoegang en retailtarieven voor gereguleerde communicaties binnen de EU¹³;
- Richtlijn 2014/61/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 mei 2014 inzake maatregelen ter verlaging van de kosten van de aanleg van elektronischecommunicatienetwerken met hoge snelheid¹⁴;
- alsmede een aantal aanbevelingen van de Commissie betreffende aanverwante kwesties, waaronder:

2002/19/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 (Toegangsrichtlijn) (PB L 108 van 24.4.2002, blz. 7); en Richtlijn 2002/22/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 (Universeledienstrichtlijn) (PB L 108 van 24.4.2002, blz. 51).

- ⁹ Richtlijn 2002/58/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 juli 2002 betreffende de verwerking van persoonsgegevens en de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in de sector elektronische communicatie (richtlijn betreffende privacy en elektronische communicatie) (PB L 201 van 31.7.2002, blz. 37).
- ¹⁰ Beschikking nr. 676/2002/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 inzake een regelgevingskader voor het radiospectrumbeleid in de Europese Gemeenschap (Radiospectrumbeschikking) (PB L 108 van 24.4.2002, blz. 1).
- ¹¹ Verordening (EU) 2018/1971 van het Europees Parlement en de Raad van 11 december 2018 tot instelling van het Orgaan van Europese regulerende instanties voor elektronische communicatie (Berec) en het Bureau voor ondersteuning van Berec (Berec-Bureau), tot wijziging van Verordening (EU) 2015/2120 en tot intrekking van Verordening (EG) nr. 1211/2009 (PB L 321 van 17.12.2018, blz. 1).
- ¹² Verordening (EU) nr. 531/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juni 2012 betreffende roaming op openbare mobielecommunicatienetwerken binnen de Unie (PB L 172 van 30.6.2012, blz. 10).
- ¹³ Verordening (EU) 2015/2120 van het Europees Parlement en de Raad van 25 november 2015 tot vaststelling van maatregelen betreffende open-internettoegang en retailtarieven voor gereguleerde communicaties binnen de EU en tot wijziging van Richtlijn 2002/22/EG en Verordening (EU) nr. 531/2012 (PB L 310 van 26.11.2015, blz.1).
- ¹⁴ Richtlijn 2014/61/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 mei 2014 inzake maatregelen ter verlaging van de kosten van de aanleg van elektronischecommunicatienetwerken met hoge snelheid (PB L 155 van 23.5.2014, blz. 1).

- Aanbeveling inzake relevante markten (betreffende de vaststelling van markten die aan regelgeving kunnen worden onderworpen)¹⁵ en
- Aanbeveling over consistente verplichtingen tot non-discriminatie en kostenmethodologieën¹⁶.

Dit heeft na het einde van de overgangperiode in het bijzonder de onderstaande gevolgen:

1. ALGEMENE MACHTIGING

Aanbieders die in ten minste één EU-lidstaat zijn gevestigd, hebben de vrijheid om in alle andere lidstaten elektronische-communicatienetwerken en -diensten aan te bieden zonder dat zij daar gevestigd hoeven te zijn. Op basis van de EU-regels kunnen dergelijke aanbieders beginnen met het aanbieden van elektronische-communicatienetwerken en -diensten zonder dat daarvoor een uitdrukkelijk besluit van een instantie nodig is, en zijn zij alleen onderworpen aan de “algemene machtiging”-regeling in elke lidstaat waar zij netwerken of diensten aanbieden. De algemene machtiging omvat rechten en verplichtingen voor het aanbieden van elektronische-communicatienetwerken en -diensten en de lidstaten mogen aanbieders alleen vragen een kennisgeving in te dienen, waarbij geen enkel uitvoeringsverbod is toegestaan (artikel 12 van Richtlijn (EU) 2018/1972).

Na het einde van de overgangperiode zullen aanbieders van elektronische-communicatienetwerken en/of -diensten die in het Verenigd Koninkrijk en niet in de Europese Unie zijn gevestigd, niet langer profiteren van de vrijheid om elektronische-communicatienetwerken en -diensten aan te bieden en bijgevolg evenmin van de algemene machtigingsregeling in de EU-lidstaten. Daarom zullen deze aanbieders een vestiging in de Europese Unie moeten hebben om in aanmerking te komen voor de algemene machtigingsregeling in de EU-lidstaten.

2. AFGIFTETARIEVEN VAN VASTE EN MOBIELE TELEFONIE

Na het einde van de overgangperiode zal het regelgevingskader van de EU dat lage kostengeoriënteerde tarieven voor gespreksafgifte op wholesaleniveau tot gevolg heeft¹⁷ niet meer van toepassing zijn op aanbieders van diensten wat betreft gesprekken tussen de Europese Unie en het Verenigd Koninkrijk. De Britse regelgevende instantie zal vrij zijn om tarieven vast te stellen die aanbieders van

¹⁵ Aanbeveling 2014/710/EU van de Commissie van 9 oktober 2014 betreffende relevante producten- en dienstenmarkten in de elektronische-communicatiesector die aan regelgeving ex ante kunnen worden onderworpen overeenkomstig Richtlijn 2002/21/EG van het Europees Parlement en de Raad inzake een gemeenschappelijk regelgevingskader voor elektronische-communicatienetwerken en -diensten (aanbeveling betreffende relevante markten) (PB L 295 van 11.10.2014, blz. 79).

¹⁶ Aanbeveling van de Commissie van 11 september 2013 over consistente verplichtingen tot non-discriminatie en kostenmethodologieën om de concurrentie te bevorderen en investeringen in breedband aantrekkelijker te maken (PB L 251 van 21.9.2013, blz. 13).

¹⁷ Afgiftetarieven op wholesaleniveau zijn de tarieven die exploitanten aan elkaar in rekening brengen om gesprekken naar hun klanten tot stand te brengen.

vaste en mobiele afgifte in het Verenigd Koninkrijk moeten toepassen, en zij kan besluiten de tarieven voor gespreksafgifte op wholesaleniveau niet te reguleren.

3. RETAILTARIEVEN VOOR GEREGULEERDE COMMUNICATIES BINNEN DE EU

Na het einde van de overgangperiode zal de retailprijs die aan consumenten in rekening wordt gebracht voor gereguleerde communicaties binnen de EU¹⁸, met een maximum van 0,19 EUR per minuut voor gesprekken en 0,06 EUR per sms-bericht, niet langer gelden voor consumenten uit de EU en het VK voor gesprekken tussen de Europese Unie en het Verenigd Koninkrijk en vice versa. Dit kan leiden tot hogere retailprijzen voor gesprekken vanuit de Europese Unie naar het Verenigd Koninkrijk (en vice versa).

4. ROAMING

Na het einde van de overgangperiode wordt het Verenigd Koninkrijk een derde land in de zin van de EU-regels inzake roaming op openbare mobielecommunicatienetwerken binnen de Europese Unie (Verordening (EU) nr. 531/2012).

Op in de Europese Unie actieve aanbieders van roamingdiensten aan roamingklanten (hierna “roamingaanbieders” genoemd):

- zal, wanneer zij verzoeken om toegang tot wholesaleroaming, de verplichting voor in het Verenigd Koninkrijk actieve exploitanten van mobiele netwerken om te voldoen aan elk redelijk verzoek om toegang tot wholesaleroaming (artikel 3 van Verordening (EU) nr. 531/2012) niet meer van toepassing zijn;
- zullen de EU-regels inzake de maximale wholesaleroamingtarieven die in het Verenigd Koninkrijk actieve exploitanten van bezochte netwerken in rekening mogen brengen voor de levering van wholesaleroamingdiensten binnen de Europese Unie (artikel 7, 9 en 12 van Verordening (EU) nr. 531/2012) niet meer van toepassing zijn.

Voor roamingklanten van in de Europese Unie actieve roamingaanbieders:

- zal de retailverplichting van hun roamingaanbieder om geen toeslag bovenop de binnenlandse retailprijs in rekening te brengen voor het gebruik in het Verenigd Koninkrijk van roamingdiensten (geïnitieerde of ontvangen gesprekken, verzonden sms-berichten en datadiensten), wanneer er sprake is van redelijk gebruik (artikel 6 bis en 6 ter van Verordening (EU) nr.

¹⁸ Overeenkomstig artikel 2, punt 3, van Verordening (EU) 2015/2120 wordt onder “gereguleerde communicaties binnen de EU” verstaan: elke nummergebaseerde interpersoonlijke communicatiedienst vanuit de lidstaat van de binnenlandse aanbieder van de consument naar een vast of mobiel nummer van het nationale nummerplan van een andere lidstaat, die geheel of gedeeltelijk in rekening wordt gebracht op basis van het feitelijke gebruik.

531/2012 alsmede Uitvoeringsverordening (EU) 2016/2286 van de Commissie¹⁹), niet meer gelden; maar

- zullen de in artikel 14 van Verordening (EU) nr. 531/2012 (gesprekken en sms-berichten) en artikel 15 van Verordening (EU) nr. 531/2012 (datadiensten) vastgestelde transparantieplichtingen nog wel gelden wanneer zij in het Verenigd Koninkrijk op reis zijn.

Op in het Verenigd Koninkrijk actieve roamingaanbieders:

- zal, wanneer zij verzoeken om toegang tot wholesaleroaming, de verplichting voor in de Europese Unie actieve exploitanten van mobiele netwerken om te voldoen aan elk redelijk verzoek om toegang tot wholesaleroaming (artikel 3 van Verordening (EU) nr. 531/2012) niet meer van toepassing zijn;
- zullen de EU-regels inzake de maximale wholesaleroamingtarieven die in de Europese Unie actieve exploitanten van bezochte netwerken in rekening mogen brengen voor de levering van wholesaleroamingdiensten binnen de Europese Unie (artikel 7, 9 en 12 van Verordening (EU) nr. 531/2012) niet meer van toepassing zijn.

Voor roamingklanten van in het Verenigd Koninkrijk actieve roamingaanbieders:

- zullen de EU-regels inzake de retailverplichting van hun roamingaanbieder om geen toeslag bovenop de binnenlandse retailprijs in rekening te brengen voor het gebruik binnen de Europese Unie van roamingdiensten (geïnitieerde of ontvangen gesprekken, verzonden sms-berichten en datadiensten), wanneer er sprake is van redelijk gebruik (artikel 6 bis en 6 ter van Verordening (EU) nr. 531/2012), niet meer gelden; en
- zullen de in artikel 14 van Verordening (EU) nr. 531/2012 (gesprekken en sms-berichten) en artikel 15 van Verordening (EU) nr. 531/2012 (datadiensten) vastgestelde EU-regels inzake transparantieplichtingen niet meer gelden wanneer zij in de Europese Unie op reis zijn.

Op de website van de Commissie over de digitale eengemaakte markt is algemene informatie te vinden over wetgeving van de Unie die van toepassing is op elektronische communicatie (<https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/telecoms>) en op roaming (<https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/roaming>). Deze websites zullen zo nodig worden geactualiseerd.

Europese Commissie
Directoraat-generaal Communicatienetwerken, Inhoud en Technologie

¹⁹ Uitvoeringsverordening (EU) 2016/2286 van de Commissie van 15 december 2016 tot vaststelling van gedetailleerde voorschriften betreffende de toepassing van het beleid inzake redelijk gebruik, betreffende de methodologie voor de beoordeling van de houdbaarheid van de afschaffing van retailroamingtoeslagen en betreffende de ten behoeve van die beoordeling door een roamingaanbieder in te dienen aanvraag (PB L 344 van 17.12.2016, blz. 46).